

מ"ח 2040-02-25 - יאיר מייבסקי נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 2040-02-25

לפני: כבוד המשנה לנשיא נעם סולברג

המבקש: יאיר מייבסקי
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה לקיום משפט חוזר

בשם המבקש: עו"ד אפרת גרינבוים
בשם המשיבה:

פסק-דין

1. בקשה לקיום משפט חוזר, לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט).

2. ביום 7.11.2021, הוגש נגד המבקש 1 (להלן: המבקש), בעלה של המבקשת 2, כתב אישום בגין ביצוע שימוש הטעון היתר - עבירה לפי סעיפים 145(א) ו-204(א) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965 (בנוסחו טרם חיקוק חוק התכנון והבניה (תיקון 116), תשע"ז-2017). על-פי עובדות כתב האישום, ביום 27.10.2015, עשה המבקש שימוש בפתח חלון על מנת להציב דלת, וכן בנה מרפסת, באמצעות הצבת עמודים וקורות פלדה, שמעליהם הניח לוחות עץ; כל זאת - ללא היתר כדן. ביום 29.12.2022, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים את המבקש, על בסיס הודאתו בעובדות כתב האישום, בביצוע המעשים. בעקבות זאת, הושת עליו קנס בסך 3,000 ₪, לצד התחייבות בסכום דומה, וכן הוצא צו להריסת המרפסת, שתוקפו מיום 1.1.2024 (תו"ב 13965-11-21; השופט פ' שטרק).

3. אחר הדברים האלה, ביום 10.11.2024, נשלח אל המבקש מכתב התראה לפני ביצוע צו הריסה. בשלב זה, עיינו המבקשים לראשונה בכתב האישום ובנספחיו, וגילו, להפתעתם הרבה, כי כלל אין הוא מתאר את הנכס שברשותם, אלא את הנכס הסמוך, שברשות שכנם, כך שההרשעה - בטעות יסודה;

בבלבול בין המבקש לבין שכנו, בבחינת "אוי לרשע ואוי לשכנו" (משנה, נגעים יב, ו). על רקע גילוי זה, פנו המבקשים לעיריית ירושלים במטרה להעמיד דברים על תיקונם, אך זו עמדה על כוונתה לממש את צו ההריסה. ביום 22.1.2025, פנו המבקשים פנו אל בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים, בבקשה לביטול צו ההריסה ולמתן צו מניעה. הבקשה - נדחתה, בהחלטה מיום 30.1.2025, שהוטעמה בהעדר סמכות לביטול פסק דין פלילי, משלא ניתנה לדבר הסכמת המשיבה, שהיתה מאפשרת לפסוע בנתיבו של סעיף 81(ב) לחוק בתי המשפט.

המבקשים לא אמרו נואש, והגישו בקשה למשפט חוזר - היא הבקשה שלפני.

4. המבקשים גורסים, בתמצית, כי "נגרם להם עיוות דין לאור העובדה כי בכוונת המשיבה להרוס את מרפסת ביתם, וזאת חרף העובדה כי כתב האישום איננו מתייחס למרפסת ביתם". לדידם, עניינם נופל בגדרו של סעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט, ויש להורות על קיומו של משפט חוזר. המשיבה, מנגד, מהרהרת קמעא אם אכן נגרם למבקש עיוות דין, אך סבורה אף היא שנפלו שגיאות מובהקות בכתב האישום, כך שאין טעם לנהל משפט חוזר על בסיסו. המשיבה מסכימה אפוא לזיכויו של המבקש, על בסיס סעיף 31(ד) לחוק בתי המשפט.

5. לאחר עיון בבקשה, בנספחיה, ובתגובה לה, הגעתי למסקנה כי יש לזכות את המבקש, ולבטל את העונשים שהושתו עליו. סעיף 31(ד) לחוק בתי המשפט מסמיך שופט הדין בבקשה לניהול משפט חוזר להורות על זיכוי, כאשר ניתנה הסכמה לכך מאת היועץ המשפטי לממשלה, "אם נוכח כי נתקיימה אחת העילות למשפט חוזר כאמור בסעיף קטן (א), אך לאור נסיבות הענין אין תועלת בקיומו של משפט חוזר". בעניינינו-אנו, תנאים אלו - מתקיימים. הסכמת היועצת - ניתנה, כאמור. כמו כן, הפגמים המהותיים בכתב האישום מעוררים חשש ממשי לקיומו של עיוות דין, כך שהענין נופל לגדרי סעיף 31(א)(1) לחוק בתי המשפט. בד בבד, בשל הקשיים בעריכת הליך פלילי על בסיס כתב אישום שנפלו בו שגיאות חמורות, אין תועלת בניהול משפט חוזר.

6. משאלו הם פני הדברים, אני מורה על זיכוי המבקש; הקנס ששילם - יושב לו, בצירוף תשלומי הצמדה וריבית; צו ההריסה - מבוטל.

ניתן היום, י"ב ניסן
תשפ"ה (10 אפריל
2025).

נעם סולברג
משנה לנשיא